

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **V. – V. s., spol. s r. o.**, zastoupeného Mgr. Blankou Doležalovou, advokátkou se sídlem v Praze 4, nám. generála Kutlvašra 6, za účasti **Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2004, č. j. 8 Ca 78/2003 – 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2004, č. j. 8 Ca 78/2003 – 37, byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 15. 1. 2003, č. j. FŘ 7239/15/02, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti výzvě k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě vydané Finančním úřadem pro Prahu 4 dne 10. 6. 2002, č. j. 169736/02/004512/2100. V odůvodnění tohoto usnesení městský soud uvedl, že ačkoli výzva učiněná podle § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), je nepochybně rozhodnutím, neukládá se jí a ani nemění daňová povinnost. Jejím smyslem je pouze určit náhradní termín, v němž povinný daňový subjekt může již stanovenou daňovou povinnost dodatečně splnit a odvrátit tak provedení daňové exekuce. Svým obsahem je tedy výzva jakousi upomínkou k dobrovolnému splnění daňové povinnosti, která je daňovému dlužníkovi co důvodu i výše známá. Žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 4 jako správního orgánu I. stupně tedy nemění nic na subjektivních veřejných právech stěžovatele, a z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nepodléhá soudnímu přezkumu.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s., neboť je toho názoru, že žalobou napadeným

rozhodnutím byl zbaven práva na změnu původního rozhodnutí, a tím byl zkrácen na svých právech ohledně možnosti procesně správného a věcně spravedlivého rozhodování ze strany správního orgánu. Rozhodnutí finančního ředitelství nemůže být vyloučeno ze soudního přezkoumání ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel byl na svých právech zkrácen úkonem, resp. úkony správních orgánů, jimiž se zakládají, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti, a to úkony finančního úřadu a finančního ředitelství. Stěžovatel trvá na svém názoru, že finanční úřad měl po podání daňového přiznání za rok 2001 zahájit vytýkáací řízení, neboť si byl vědom toho, a to na základě opakovaného předchozího upozornění stěžovatele, že do daňového přiznání je zahrnut již jednou zdaněný příjem. Podle názoru stěžovatele nemůže proto obstát tvrzení finančního úřadu a finančního ředitelství, že jim nevznikly pochybnosti o správnosti daňového přiznání. Finanční ředitelství zamítlo odvolání stěžovatele proti rozhodnutí finančního úřadu, kterým byl vyzván k úhradě nedoplatku na dani z příjmů právnických osob za rok 2001 ve výši 714 007 Kč. Finanční ředitelství podle názoru stěžovatele mělo přezkoumat rozhodnutí finančního úřadu o vyměření nedoplatku a podanému odvolání vyhovět, neboť stěžovatel byl rozhodnutím o výzvě k úhradě nedoplatku poškozen na svých právech a došlo tak u něj ke dvojímu zdanění jednoho příjmu. Rozhodnutím finančního ředitelství o zamítnutí odvolání byl tedy stěžovatel rovněž poškozen na svých právech. Stěžovatel na toto opakovaně upozornil i v žalobě a zastává názor, že jeho žaloba neměla být odmítnuta, ale naopak jí mělo být zcela vyhověno. Městský soud se měl zabývat přezkoumáním v žalobě napadených rozhodnutí, jelikož tyto mají povahu rozhodnutí podle díkce § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť jimi bylo rozhodováno o právech a povinnostech a byla v nich určena jeho práva a povinnosti. Vzhledem ke všemu uvedenému stěžovatel navrhl, aby usnesení městského soudu byl zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnilo s názorem městského soudu vysloveným v napadeném usnesení, že výzva podle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a je tedy vyloučena z přezkoumání ve správním soudnictví. Městský soud v dané věci rozhodl zcela v souladu se zákony České republiky, když žalobu stěžovatele odmítl, neboť tímto rozhodnutím nemohl být zkrácen na svých právech, protože se o žádných jeho právech nerozhodovalo. Proto finanční ředitelství navrhl, aby kasační stížnost byla pro svou nedůvodnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Vzhledem ke skutečnosti, že napadeným usnesením městského soudu byla žaloba odmítnuta, mohl Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí přezkoumat pouze z hlediska jeho zákonnosti z důvodu stěžovatelem uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a nemohl se zabývat dalšími důvody, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil.

Podle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nezaplatí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek včetně nedoplatku na pokutách uložených podle tohoto zákona v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, nejméně osmidenní, a upozorní ho, že po uplynutí této náhradní lhůty přikročí bez dalšího k vymáhání daňového nedoplatku. Proti výzvě se lze odvolat ve lhůtě patnácti dnů. Odvolání nemá odkladný účinek.

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že výzvou vydanou v souladu s ním správce daně pouze vyzývá daňový subjekt ke splnění povinnosti platit daňový nedoplatek, a to v náhradní lhůtě, neboť daň byla splatná již dříve. Výzva je tak institutem, jímž se smírnou cestou, před zahájením exekuce, daňový subjekt v podstatě upomíná, aby splnil svou povinnost v náhradní lhůtě. Výzva k uhrazení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě podle citovaného ustanovení má tedy povahu pouhého procesního úkonu a při jejím zasílání se vychází z toho, že její adresát již je v pozici daňového dlužníka s přesně stanovenou daňovou povinností. Doručením výzvy se tak adresátova práva či povinnosti nemění, a tím méně zakládají. I když podle citovaného ustanovení má daňový dlužník možnost podat proti výzvě odvolání, kterou v daném případě stěžovatel využil, nemůže v důsledku tohoto odvolání dojít ke změně daňového nedoplatku.

Protože předmětná výzva neřeší ani neukládá hmotněprávní povinnost placení daně, ale, jak již bylo uvedeno, svou podstatou je pouze upomínkou k zaplacení daňového nedoplatku, neukládá se jí daňová povinnost, ale pouze se jí určuje náhradní lhůta, v níž má povinný splnit povinnost již stanovenou a existující, kterou nesplnil v řádné lhůtě, není rozhodnutím o subjektivních právech chráněných právem veřejným, jež by podléhalo soudnímu přezkoumání podle § 65 s. ř. s. Městský soud proto postupoval v souladu se zákonem, když stěžovatelem podanou žalobu odmítl jako nepřipustný návrh podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Tento právní názor, že výzva je soudem nepřezkoumatelným úkonem, byl potvrzen i Ústavním soudem, který v usnesení ze dne 17. 6. 1999, sp. zn. IV. ÚS 198/99 uvedl, že: „Ze systematického zařazení § 73 zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, lze usuzovat, že výzva k zaplacení nedoplatku daně v náhradní lhůtě má povahu pouhého procesního rozhodnutí, neboť neřeší ani neukládá hmotněprávní povinnosti placení daně, nýbrž pouze upomíná o zaplacení daňového nedoplatku. Takovéto rozhodnutí je podle § 248 odst. 2 písm. e) občanského soudního řádu rozhodnutím procesní povahy, které nepodléhá soudnímu přezkumu.“

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu